

nůž (kterým si krájela chleba), když jí obžalovaný hrozil slovy: »Wenn sie mich mit dem Messer stechen, so schiesse ich, das erstemal ginge es in den Fussboden und das zweitemal auf sie,« zjišťuje však také, že obžalovaný k takovému vyhrožování neměl vůbec příčiny, an musel sám připustiti, že ho dívka nožem bodnouti ani nechtěla. Z těchto zjištění plyne, že Anna Sch-ová obžalovaného nožem neohrožovala, a že jí obžalovaný nehrozil, by odvrátil od sebe hrozící nebezpečství, jehož ve skutečnosti nebylo, a jež zcela libovolně a v rozporu s rozsudkem tvrdí zmateční stížnost, — nýbrž naopak, že obžalovaný svou vyhrůžkou chtěl již předem znemožniti případnou obranu ohrožené proti svému útočnému jednání. Poněvadž napadená Sch-ová měla právo brániti se proti bezprávným útokům obžalovaného, nezáviselo splnění podmíněné vyhrůžky jen na její vůli, nýbrž zásadně na vůli a chování se obžalovaného. Nevylučuje proto podmíněná forma vyhrůžky v souzeném případě o sobě, by nebyla kvalifikována jako nebezpečná ve smyslu § 99 tr. zák., tím méně, an soud zjišťuje objektivní okolnosti, které odůvodňují závěr, že byla způsobilá vzbuditi v ohrožené důvodnou obavu, že by mohla býti ihned splněna, totiž že bylo vyhrožováno závažným zlem, že vyhrůžka byla zároveň zdůrazněna vytažením zbraně, že ohrožená byla sama doma, že ji obžalovaný chtěl svéstí atd., nehledíc ani k subjektivní individualitě Anny Sch-ové, osoby nervově choré.

Proti odsouzení pro přestupek § 516 tr. zák. namítá zmateční stížnost, že smilné činy obžalovaného, zjištěné v rozsudku, nebyly způsobilé vzbuditi veřejné pohoršení, any nebyly spáchány veřejně, nýbrž v bytě rodičů Anny Sch-ové a v době, kdy nebyl v bytě ani v domě nikdo přítomen, takže již proto prý bylo vyloučeno, že by mohly vyvolati veřejné pohoršení. Stížnost má za to, že z toho důvodu odsouzení pro přestupek § 516 tr. zák. porušuje zákon. Ani v této příčině nelze s ní souhlasiti. Způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení není podmíněna veřejností místa činu; jest opodstatněna i, byl-li čin spáchán sice neveřejně, ale za okolností, že si pachatel musel býti vědom možnosti, že se o něm doví větší počet lidí. V souzeném případě zjistil soud nejen, že se čin dodatečně dostal do veřejnosti, nýbrž i, že tento účinek jest v příčinné spojitosti s okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, a že si obžalovaný toho musel býti vědom (rozh. víd. čís. 4341/16 a čís. 3565, 3727 sb. n. s.), ježto podle přesvědčení soudu obžalovaný mohl počítati s tím, že Anna Sch-ová učiní o jeho činech sdělení při nejmenším svým rodičům, a že tak se věc může dostat do veřejnosti a vyvolati veřejné pohoršení; že si obžalovaný těchto možných účinků svého jednání musel býti vědom a také byl vědom, usuzuje soud zejména také z toho, že žádal Annu Sch-ovou při odchodu, by z věci nedělala žádné řeči. Jsou tu tudíž předpoklady, které dopouštějí závěr, že smilné činy obžalovaného, mravopodělnost hrubě urážející, byly způsobilé vzbuditi veřejné pohoršení.

Čís. 4172.

Ke kvalifikaci podle § 175 I b) tr. zák. není třeba, by nebezpečí pro provoz odnětím věci skutečně nastalo nebo bezprostředně nastati mohlo;

ona kvalifikace byla by vyloučena jen, kdyby bylo lze za daných poměrů naprosto vyloučiti možnost tohoto účinku.

Krádež součástek kolejového autobusu státních drah (rozvodové skříňky a elektrické houkačky) spadá pod ustanovení § 175 I b) tr. zák., třebaž autobus nebyl v provozu, jsa dopravován na otevřeném železničním vagonu do dílen státních drah k opravě.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Zm I 506/30.)

Nejvyšší soud jako soudu zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 29. dubna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a zločinem krádeže podle §§ 171, 175 I b), 180 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsouzení pro zločin krádeže namítá zmáteční stížnost podle čís. 10 § 281 tr. ř., že soud neprávem kvalifikoval krádež jako zločin podle § 175 I b) tr. zák., ačkoliv nejde o krádež součástek sloužících k železničnímu provozu, nýbrž o součástky dopravovaného zboží, ježto byly sice odcizeny věci z kolejového autobusu státních drah, který však nebyl v provozu, nýbrž byl dopravován na otevřeném železničním vagonu z K. do dílen státních drah v N. k opravě, takže prý chybí předpoklad oné kvalifikace, že krádež může míti vliv na bezpečnost provozu železnic. Se zmáteční stížností nelze souhlasiti. Podle § 175 I b) tr. zák. se stane krádež zločinem nehledíc k částce, spáchána-li na věcech jmenovaných v §§ 85 c) a 89 tr. zák. V souzeném případě jde o krádež tří součástek dopravního prostředku, kolejového autobusu státních drah, totiž kušů rozvodové skříňky, elektrické houkačky a zelené pokrývky. Ony dvě věci jsou nesporně v souvislosti s bezpečností provozu a odnětí jich nepochybně může míti nepříznivý účinek na bezpečnost provozu, předpokládajíc, že dotyčný dopravní prostředek jest v provozu. Okolnost, že v souzeném případě byl autobus dočasně na dobu opravy z provozu vyloučen, nevylučuje zvýšenou trestní ochranu jeho součástek. Ke kvalifikaci podle § 175 I b) tr. zák. není totiž třeba, jak vyslovuje rozhodnutí nejv. soudu čís. 739 sb. n. s., by nebezpečí pro provoz odnětím věci skutečně nastalo nebo bezprostředně nastati mohlo; naopak řečené vlastnosti není tu jen tehdy, lze-li možnost onoho účinku za daných poměrů naprosto vyloučiti. Autobus, o který jde, byl na cestě k opravě, po opravě měl býti zase dán do provozu. I když lze předpokládati, že při opravě, třebaže k ní došlo z jiných důvodů, než pro poškození způsobené krádeží, chybící kus rozvodové skříňky a elektrická houkačka budou nahrazeny, takže by bezpečnost nového provozu autobusu krádeží nutně neutrpkla, může tento předpoklad selhati, ano se může státi, že se buď z nedbalosti zřízence opravou pověřeného nebo z jiné nahodilé příčiny náprava nestane, takže abstraktně nelze vyloučiti, že krádež oněch sou-

částek, i když neměla a nemohla míti bezprostředně v zápětí nebezpečí pro provoz autobusu, nebezpečí takové po případě přece mohla způsobiti, a nelze proto souvislost krádeže s bezpečností budoucího provozu spolehlivě a naprosto vyloučiti za všech okolností. Nelze proto shledati právně mylným názor prvního soudu, shledal-li v odcizených součástkách věci v § 85 c) tr. zák. jmenované, a kvalifikoval-li krádež podle § 175 I b) tr. zák.

Čís. 4173.

Týká-li se urážlivý výrok (že za příslibení domovského práva židům byla slíbena odměna) celého obecního zastupitelstva, jest oprávněn k soukromé obžalobě pro urážku na cti i starosta.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Zm II 146/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 27. února 1930, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/1924, vyhověl, pokud čelila proti zproštění obžalovaného co do výroku »Kolik slíbili, není nám dosud známo«, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok »kolik slíbili, není nám dosud známo«, zprostil kmetský soud obžalovaného jen z toho důvodu, že prý nelze tento výrok vztahovati na soukromého obžalobce, ano příslibení domovského práva nepřisluší jen starostovi samému, a mohl by se tedy výrok vztahovati na kohokoli z obecního zastupitelstva. Zmateční stížnost soukromého obžalobce napadá tento úsudek nalézacího soudu, tvrdíc mimo jiné, že je sice správné, že o příslibu domovského práva v obci nerozhoduje soukromý obžalobce sám, nýbrž celé obecní zastupitelstvo, že však soukromý obžalobce jako starosta je za vše zodpovědný, a to i za jednání těch, kdož o tom spolurozhodují, takže, byl-li kdo v tomto směru vydán v opovržení, byl to i soukromý obžalobce; že se mohli oním výrokem cítiti uraženi i jiní členové obecního zastupitelstva, je prý vedlejší, a nežalovali-li, je to jejich věcí. Těmito vývody provádí zmateční stížnost vlastně hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 c) tr. ř., vytýkajíc, že nalézací soud nesprávně řešil otázku, zda je soukromý obžalobce, vystoupivší ohledně onoho výroku jako obžalobce, k tomu oprávněn. Stížností jest přisvědčiti, neboť kmetský soud neprávem upřel soukromému obžalobci v tomto bodu oprávnění k soukromé obžalobě z úvah, které nevedou k tomuto výsledku. Podle ustálené judikatury zrušovacího